

Meie Mats

Nr. 34. (216)

Laupäeval, 11. oktoobil 1919.

Nr. 34. (216)

Hirmus lind.

Poliitilised ja mittepoliitilised spekulandid: „Missugune hirmus lind! See waja kähku ära häwitada, muidu pistab ta kõik meie lõikuse nahka!“

Järgmine „Meie Mats“, nr. 35 ilmub laupäeval, 18. oktoobil.

Kosjasobitajad.

Sõjamehe romaan.

Horst Bodemer.

(Järg 22.)

Uffelni peale mõjus ta juuresolek alati nagu tumm etteheide. See wana, lihtne mees ei usaldanud teda, kuid ei ütelnud ka seda. Ka Mariale mitte. See tegi talle tihti etteheideid, kui Heller puudus.

„Sa wõiksid ju pisut lahkemaks muutuda!“

Arwenõunik silmitses wennatütart tuseselt.

„Herra v. Uffeln tunneb minu arwamist.

Ta ei saaks sellest arugi, kui teisiti oleksin. Ja ma ei mõtlegi ennast muuta. Kui ma waikin, siis sellepärast, et jutul mõtet ei ole, — temast sa ometi ju ei lahku!“

„Ei iialgi!“

„See rõõmustaks mind tõesti — kui oletame, et tulewik just niisugusena ilmub, nagu sina seda soowid.

Maria naeris esiti, jäi siis aga tõsiseks.

„Sa peaksid ometi aru saama, kui piinlik talle sinu olek on.“

„Muidugi saan aru. See on mulle armaski. Tema ei pea iialgi unustama, et mina ka weel olemas olen, kui kõik ohjad katkewad.“

Maria oli liig õnnelik, et onu noomitusi pika peale tõsiselt wõtta. Siis kõneles ta kiitwalt omast Hellerist ja tema plaanidest.

Arwenõunik pigistas ainult huuled kinni ja läks wõimalikult ruttu oma tuppa.

Oli Uffeln ükski, läks joovastus ruttu mööda. Ta südametunnistus manitses teda: Ole aus! Ole aus! Siis kirus ta iseennast, tegi kõige paremad otsused ja ei saatnud neid ometi täide, kui Maria talle kaela langes.

Tema tarkuse wiimane lõpp oli: Weel mõni päew, siis on Maria minu oma, siis tuleb suur tund, siis ei takista mind enam arwenõunik oma juuresolekuga!

* * *

Pulmapäew jõudis kätte. Seda taheti õige kitsas ringis pühitseda. Ja siis oli Uffelnil Mariaga esimene kokkupõrge: Maria soowis nimelt, et paruniproua ka pulma kutsutaks.

„Heller, seda lihtsalt wõlgname talle. Oma õnne eest oleme ju õieti temale tänu wõlgu. Ja kui sind siin ei olnud, oli ta minu wastu nii wäga lahke!“

Uffeln pigistas hambad kokku. See oli nüüd ta lõtweise wili! Kudas wõis ta Mariale selgeks teha, et paruniproua wiimane oli, keda ta oma pulmapäewal näha soowis? See mõte tegi ta otse närwiliseks.

„Ta wist ei tahagi tulla, Maria!“

„Miks mitte? Kui ma teda palun, ei jää ta tulemata! — Üleüldse, mis sul tema wastu on? Teie olite ju waremalt head sõbrad.“

„Nu jah, aga —“

„Mitte „aga“! Meie sõidame täna õhtul wälja tema juurde. Sinu onu, minu onu — seda on ju liig wähe! Nii armas kui sa mulle ka oléd, oma pulmasid kujutasin ma enesele teisiti ette. Selle ainsa palwe pead sa mul juba täitma!“

See ei tohtinud olla! Kõigele sellele walele ja pettusele selkombel weel kroon pähe panna, oleks närune olnud. Ja paruniproua tuleks! Ja sellepärast, et näidata, et teda keegi seinu wastu ei wõi rõhuda.

„Tead“, ütles ta, „mulle on see waatemäng piinlik. Ütlesin seda sulle juba kord.“ Iseäranis, et mu õed ei tule. Paruniproua jutustab seda kohe soojalt polgus ja — —“

Maria pea läks selga, ta näkku tungis weri.

„Seda ei oleks sa mulle pidanud ütleva — seda mitte!“

Esimest korda nägi Helmut neiu silmis pisaraid. Ta mõistus löi peruks. Ilma sõnalausumata lippas ta minema, tormas autosse ja sõitis wälja Grunewaldti paruniproua juurde.

Wärske õhk jahutas teda, tegi ta pea selgeks. Selle naiseiga oli tarwis nüüd lõpuarwe teha!

Paruniproua wõttis teda jahedalt wastu ja palus teda, wilult käega näidates, istet wõtta.

Ja Helmuti suust tulid sõnad nagu pistolist.

„Paruniproua, minu pruut soowiks teid pulmapäewal näha! Et see mulle teile tuntud asjaoludel piinlik on, wõite isegi arwata. Ma palun teid, kutset lahkesti, aga kindlasti tagasi lükata. Põhjusi wõib ju leida!“

Paruniproua tegi õige kõrgi näo, ütles siis aga rahulikult:

„Muidugi wõib neid leida! Tänulikkus ei ole igatahes mitte teie tugew külge, herra v. Uffeln. Nii siis waatame asja peale täitsa äri- liselt. Mina wäsin ära — selle tingimisega, et juba täna õhtupoolikul kell 5 oma wekslid wälja ostate. Wõimalik see teil ju on.“

Uffelni käed läksiwad rusikasse, ta hingas raskesti.

„Olgu nii, paruniproua! Kell wiis pärast lõunat!“

Siis lahkus ta.

Jala jooksis ta Grunewaldist kuni Behreni tänawale, wõttis pangast raha, kutsus auto ja jõudis punkt kell 5 jälle paruniproua juurde tagasi.

Enne kui ta saali läks, hõõrus ta endal ikka jälle otsaesist. Mõtlemine oli tal nagu halwatud. Kui alatu see kõik oli — kui narr! Ja kodus nuttis Maria oma silmad punaseks!

Naeratades awas toatüdruk ukse saali. Nüüd ajas ta enda sirgeks.

Seistes wõttis paruniproua teda wastu. Noogutas talle ainult pead ja ütles siis äri- liselt:

„Olin teile juba ütelnud, et ma mitte ükski seda raha ei teeni. Seal kõrwaltoas, kus endid

kihlasite, istuwad need, kellega seda raha pean jagama. Siin on esiotsa kaks wekslit kahekümnetuhande marga peale. Palun kõige pealt see summa ära maksta!“

Wärisewatel kätel tõmbas Uffeln paksu ümbriku wälja, milles 50 tuhandemargalist oli, ja pani 20 neist lauale.

Paruniproua korjas nad kokku, andis weksli wastu ja kadus kõrwaltuppa.

Uffeln pidi istet wõtma. Weri surises tal kõrwas, tuba tantsis ta silmade ees. Kui inetu see oli. Kui hirmus inetu — kõik see asi!

Paruniproua tuli tagasi, tõi kümnetuhandelise weksli ja kadus jälle, nii pea kui raha käes. Ja siis pani ta ette wiimased kaks wekslit kahekümnetuhande peale ja toppis raha hooletult oma käsikotti.

„Seega oleks meie äriasi aetud, herra v. Uffeln! Teie soowi peale reisin ma homme hommikul mõneks päewaks ära — Elage hästi!

Uffeln tuigerdas uksest wälja, istus ootawasse autosse ja sõitis hotelli. Täna ei wõinud ta Mariaga enam rääkida — see käis ta jõust üle. Ta peaaegu wasardas weri ja kukal walutas. Ta teadis ainult üht, et ta wilets mees oli, kel julgus puudus weel pulma eel oma pruudile täit tõtt teatada.

Arwenõunik tegi, nagu ei imestaks ta põrmugi, et Uffeln laua juures puudus. Ta ei küsinud ka midagi, waid waatas wennatütrele aegajalt ainult otsa. See oli nagu kiwinenud ja ei lausunud ka sõnagi.

Nii oli siis neil kokkupõrge olnud — kaks päewa enne pulmi! Muidugi läks kõik nii, kudas ta seda ette aimas. Aga Jumala pärast mitte rääkida! Marial pidi suu isenesest üle woolama!

Kui ta õhtul õlletlauast õhtusöögile tuli, ütles tüdruk, et preili juba magama läinud, sest ta tunda enese haiglase olewat. Ja wana-mehe nikutas ainult pead.

* * *

Kolm kosjasobitajat pidustasiwad paruniproua juures head äri pudeli wahuweiniga

Kaardipanija usaldusealune ütle nõuküsi-jatele sel päewal kella nelja ja seitsme wahel:

„Proua Skodrowski kahjatses wäga. Aga teda kästi ühe printsessi juure tulla! Ja kui kaua palees istumine kestab, ei tea ma ütelda. Wahest ootate? Wõi tulete teine kord?“

Usaldusealune kõneles tasa, aga rahulikult. Nagu oleksiwad niisugused „käsud“ üsna igapäewased asjad!

* * *

Järgmisel hommikul sai Maria peigmehelt esimese postiga kirja. Ta rebis ümbriku lahti, ta weri woogas ja hing tukistas. Uffeln kirjutas:

„Armas Maria!

Ära arwa mitte, et ma eila õhtul heameelega sinu juurde ei oleks tulnud.

Aga ma ei saanud. Mul oli weel midagi korraldada, mis mu peale rusuwalt mõjus. See surises mul alati kontides. Sellepärast lõppes ka meie eilane rääkimine paruniproua pulmakuuse asjus nii järsku. Nii ei tohtinud ma sinu juurest lahkuda, nagu ma seda tegin — see anna mulle andeks. Ja ära ligemal ajal eilast päewa mulle enam meelde tuleta. Küll tuleb tund, mil ma sulle selle kohta seletuse annan. Usu minu südamlikku armastust sinu wastu, Maria! Usalda mind! Pea meeles, mis ma sinu onule ütlesin: Sõnad pole midagi — teod on kõik! Kell 11 olen sinu juures. Heller.“

Maria huuled wabisesiwad. Paar pisarat jooksiwad üle ta põskede alla. Ta ei mõtelnud enese peale, ei ka haawamise peale, mis Heller teinud. Ta mõtles ainult tema peale ja ta murede peale. Ei tahtnudki teada, mis lugu see oli. See oli enne teda. Kui aga tulewik tema päralt oli! Ainult tema päralt! Selle eest oli tarwis wõidelda, seda oli tarwis wõites omandada. — Nii siis eilne päew andeks anda ja — unustada. Täiesti! Kes enda elu wilusse asendas, selle asemel, et end päikese kätte seada, oli narr! — Homme sai ta Helli naiseks! Tema naiseks!

Ja neiu otsaesine silenes jälle. Wammi külma weega surus ta enesele ikka jälle otsa peale. Onu ei tohtinud ta nutetud silmi näha, ja Heller mitte weel sugugi!

Einelaual oli ta kõige paremas tujus. Arwenõunik ei teadnud, mis pidi arwama. Küsimus lehwis tal huultel, aga ta surus ta tagasi.

Punkt kell 11 tuli Heller. Ta tahtis enast wabandada. Maria sulgus ta suu oma huultega ja raputas südamlikult ta käsi.

Sügaw hingetõmbus tuli Helli suust. Kui hea, kui mõistlik ta Maria oli!

Pärast lõunat tõi Hellmut oma onu Stettini waksalist ära. Seegi asus Savoy-hotelli elama. Heller teatas talle, et ta Mariale weel midagi ei olla teatanud, aga wiiskümmentuhat marka olla ta paruniprouale juba ära maksnud.

Wanaherra kehtis ölasid.

„Jah, mu poiss, õieti on see täitsa ülearune, et mulle seda teatad. Aga noh, olgu, nüüd tean ma seda. Ilus ei ole see küll sugugi. Kuid sina waata nüüd ainult edasi! Sa d suure hulga raha. Sellega pea hästi maja — ja ole kokkuhoidlik! Sinu naine peab selle raha ühel ilusal päewal jälle protsentidega ja protsentide protsentidega tagasi saama. See wõib kesta aastat kümme, wõi enamgi. Aga juba lihtsalt ausus käsib seda. Ja tõtt ära sa igawesti warja. Sa tead, et mina juuksekarwa ei poolita. Sind wabandab üksainus põhjus. Kui see nimelt õige on, mis mulle ütlesid: et sa Mariat tõsiselt armastad! (Järgneb.)

Mulgi poliitika.

„Tu maasaadus om nüüd walmis teu ja nüüd pääme me oma mõisad kua är andma!“
 „No mis sääl siis nii on? . . . Ma an' omä mõisa siule ja sia and omä mõisa miule ja asi om tahe!“

Wõeral maal.

(Reisijuhtumised).

Uitasin mina mööda Tallinna uulitsaid, ja otsisin oma sõbranna jaoks korterit. Mina, kui wiisakas kawaleer, olin seda temale lubanud ja nägin ausaste waewa, et oma lubamist täita. Juba kolm kuud kolisin ma majast majasse, korterist korterisse ja igal pool sain wastuse: „Preilidele meie tuba wälja ei anna!“ Waesed preilid! Ei jää muud üle, kui teie jaoks kas wõi kesk uulitsat telk üles lüüa. Ja mis pärast keegi teid korterisse ei wõta? — Ma murdsin selle üle kaua aega oma pead, kuni wiimaks ühe kojamehe naine, kellega ma juttu ajama hakkasin, mulle seletas, et keegi preilidid sellepärast korterisse ei taha wõtta, kartuses, et preili äkitse mõne neegri oma juure sisse laseb ja see neeger terve perekonna ühes preiliga ära sööb — lihtsalt nahka paneb.

Ja sellepärast pidin ka mina seekord oma lubamise täitmata jätma. Aga kuidas seda oma kalli Liisakesele selgeks teha? Ta ei taha sugugi uskuda, et korterid saada ei ole. Ja wanasse korterisse tema ka jääda ei wõi, sest perenaine ajab teda juba teist kuud wälja!

Minul ei jäänud muud nõu, kui mõneks ajaks Tallinnast plehku panna. Ehk leiab ta wahepeal ilma minuta korteri.

Aga kuhu põgeneda?

Ja seal tuli mul mõte wäljamaale sõita. Mõtlesin enne Petrograadi, aga jätsin selle otuse pooleli, sest seal on kommunistid ja nad teewad mind ka wiimaks oma taoliseks, see oleks hullem, kui Liisakese wiha.

Ja, ma mõtlesin ja mõtlesin — kuni mul õnnelik mõte pähe tuli, mis üle ma kui hull toas ümberringi tantsima hakkasin.

Ja kuidas see mõte mulle waremini ei tulnud!

Mu perenaine tuli parajaste teeklaasiga mu tuppa, kui ma rõõmu pärast omas toas ümber hüppasin. Ta waenekene kokkus nii ära, et ta teeklaasi keewa teega maha kukkuda laskis ja hirmukisaga mu toast wälja jooksis. Ma kuulsin weel, kui ta oma meest tohtri järele ajama hakkas. Aga paari minuti pärast oli ta rahulikumaks jäänud, kui ta nägi, et ma weel mitte hulluks pole läinud.

Teisel päewal wara hommikul jooksin ma välisministeeriumi, et omale wäljamaa passi wälja nõuda. Suure waewaga sain ma sabas

Eesti sõduri kupulaul.

Bermont on Lätlastele
kallale tunginud.

Jälle tekkinud uus front —
sõda alganud Bermont
selle asemel et jätta
maha Lätimaa ja mätta
minna ära Vaterlandi
von der Goltz teeb edas' janti:
koondab kokku mustad sajad
„Wene „ülesehitajad“.
Tahab „okupeeri“ tema
Läti tüdart, Eesti ema.
Liitlased kui raskeid pomma,
saatwad tal ultimatumma,
von der Goltzil teeb see nalja
ja see asemel, et wälja
minna ise Kuramaalt,
saadab wälja sealt raalt
kähku ta kõik liitlased,
sest et tal ei meeldi need!
Nüüd see wana pasha näsu
on Bermondil andnud käsu;
„Lätlastele walu anda,
nii et wiskawad nad kanda,
nende riik jääb unistuseks —
maa saab Fritsul kingituseks!
Ja siis Eesti Mats ka waja,
lütua üle Põrguraja,
sest ta vonnidega punnib,
maad töömehel andma sunnib!...
O, Goltz pasha, o, Bermont,
walutab teil küljekont?
Tulge, tulge — me kõik walmis
igatsus ja ootus silmis,
meil on arsta suured parwed,
käes neil raudsed kupusarwed,
ja kõik lonkajad ja sandid,
von der Goltzid ja Bermondid,
kellel jooksjahaigus kehas
sügelised turja nahas,
arstiwad nad terweks ruttu
ja ei aja pikka juttu!! Gori.

Ex libris koalitsiooni ministeriumi poolehoidjatele.

ootamise järele laua ette, ja, ka seal on sabad. Kui mind küsiti, kuhu ma sõita tahta ja mina wastasin, et Pärna wabariiki — tehti seal suuri silmi ja wastati mulle, et niisugust wabariiki olemas ei ollagi.

Tohoh hullu! Meie ministeeriumis ei tea keegi, et niisugune wabariik olemas on — küll on nali! Minu wenna naise wenna naine rääkis mulle kord sellest samast Pärna wabariigist nii palju, et ta kahtlemata olema peab. Jah — jah, ma mäletan weel, et tema mees seal peaministri kutsari abi teenri toapoiss olla ja väga hästi elada. Ja ta kutsus mind selkorral külla, nimelt kutsus, mäletan väga hästi, et kutsus.

Sellepeale waatamata, et mul wäljamaa passi ei olnud, walmistasin ma teele ette: näpupass tasku, nahakaitse liidu tunnistus kah ja pistsin waksali. Suslamasin oli juba ette weeretatud ja ma pugasin ühte kasti, mis rataste peal seisis.

Kuidas ma sõitsin, sellest ma jutustama ei hakkagi, sest igaüks teab, kui hea on suslamasina kassis sõita.

Teisel päewal jõudsin ma õnnelikult Pärna wabariigi pealinna. Olin ka hästi wäsinud, sest mitmel kohal teel tuli suslamasinat mäest üles aidata.

Kuidas imestasin ma aga, kui nägin, et

inimesed minu eest endid ära peitsiwad, wist pidasiwad nad mind mõneks salakuulajaks ehk riigikontrolööriks,

Ma sammusin wapralt linna wõerastemaja otsima, sest küsida polnud kellegi käest. Seal pörkasin ma ühel uulitsanurgal ühe wäikse paksu keha ja suure peaga isandaga kokku, kes mind nähes ka putkama panna tahtis, aga ma sain tal weel õigel ajal kuuesabast kinni haarata. Kui ma temalt teed küsisin, siis näitas ta mulle wärisewa käega ühte uulitsat, kus ma wõerastemaja leidma pidada. Waewalt olin ma ta lahti lasknud, kui ta ka putket pani, nii et saapatallad wälkusiwad.

Wõerastemajani, polnud kaugel, mõnisada sammu. Kui ma aga ta juure jõudsin, tormas mulle salk noori tütarlapsi walgetes riietes lillekimpudega wastu ja hakkasiwad laulma, minu poole lillesid pildudes. Ma ei saanud esiotsa aru, mis see tähendama peaks, kuid warsti seletas mulle wõerastemaja uksehoidja, see olla minu auks — sest ma olla ju wõeramaa saadik. Terwel linnal olla juba minu tulekust teada ja seda olla see wäike mees, kelle käest ma teed küsinud, juba kõigile teada anda suutnud. Ma pidin ennast niisuguse kiiruse ja osawuse üle tõesti imestama.

Õnnelikult jõudsin ma kambrisse, mis juba lilledega ehitud oli. Selle üle olin ma üli rõõmus ja mõtlesin weidi puhata. Aga wõta näpust. Waewalt, et ma oma riided teetolmest puhastanud ja ennast pesnud olin, koputas keegi aralt mu ukse pihta. Sisse! hüüdsin mina ja tuppa tuli mitmekordse kummardusega keskeline meesterahwas mustas lapserdakis. Ta pomises midagi suurest aust, et ta ametnik olla jne. Tema jutust sain ma mõndagi teada, mis mind huwitama hakkas. Sealjuures tarwitas mu külaline iga juhtumist mõne linnategelase kaela mõndagi kapa täit soppa wälja kallata.

Siiski huwitas mind tema jutujamine ja ma arwasin juba, et selles riigis wäga targad tegelased on, kelle käest ma ehk midagi õppida wõiksin ja oma noorele Eesti wabariigile walitsuse tarkusi koguda. Muidugi, niisuguseid diplomaatilisi tarkusi hoitakse wististe saladuses ja ma hakkasin järele mõtlema, kuidas neid saladusi kätte saada.

Wastu õhtut, kui juba pimedaks hakkas minema ja mina juba julge wõisin olla, et mind ära ei tunta, läksin ma linna waatama. Seal juhtusin ma ühest raamatukauplusest mööda minema ja nägin aknal üht raamatut wälja pandud: „Nõiaaraamat“ lugesin ma waewaga pimedas raamatu nimetuse. Mu plaan oli ka kohe walmis, ma ostsin raamatu ära ja ruttasin tagasi wõerastemajasse.

Üle öö olin ma kõik nõiatarkused ära õppinud, saatsin poisi Krimmi saare apteeki, lasksin sealt 99 wänget rohtu tuua, segasin nad ühte klaasi,

walasin keewa teewett peale ja jõin selle rohu ära. —

Poole tunni pärast hakkas ka rohi mõjuma ja mina olin kadunud — see tähendab: mina olin küll alles, aga mind keegi ei wõinud näha. Ja nüüd hakkasin ma rändama.

Peaministri juures.

Pärna wabariigi tähtsamad asutused on enamiste kõik pahemat kätt pargi ääres nurga majas. Seal on peaministerium, toitlusministerium, haridusministerium, ja t. ministeriumid.

Ma rändasin ühest kantseleist teise, ühest kabinetist teise, ilma et mind keegi näinud oleks. Ma kuulsin ja nägin, kuidas plikad, keda seal õige rohkeste oli, meesametnikkudega juttu ajasiwad, neile silmi tegiwad . . . ja . . . nõnda edasi!

Wiimaks leidsin ma ka peaministri kabineti üles. Seal istus üks isand ja luges „Maaliitu“. Siis tuli weel keegi. Nende jutust sain ma teada, et peaminister petroleumi kuuri olla läinud.

Mina sinna. Seal nägin ma pika sirge kasuga punapõselist noormeest, ja arwasin kohe, et see peaminister sir Lausen ise ongi. Tema oli ametis kaht petroleumiwaati aidast wälja weeretama ja wankri peale upitama.

„Need kaks petroleumiwaati toimetage mulle Werepere mõisa“ andis ta meestele käsu.

Mõisast kuuldes hakkas mind see huwitama, sest ma tahtsin näha, missugused mõisad siis maal ka on; ronisin petroleumiwaatide otsa ja sõitsin pealinnast wälja.

Paari tunni pärast jõudsin ühe wäikse kena mõisa juure. Ma kargasin waatide otsast maha ja hakkasin ümber nuuskima. Minu tähelepanemist juhtisiwad peasjalikult ilusad pörsalaudad oma peale; ma läksin sisse — igal pool ilus, puhas ja näha oli, et need laudad ka õõseti walgustatud saawad. Selle jaoks oligi wist ka petroleum linnast toodud.

Õhtu jõudsin ma wäsinult linna tagasi. Kui suur oli aga minu imestus nähes, et linn pimedas oli — harwa oli siin ja seal majades elektriwalgus näha.

„Mikspärast siis linn nii wara pimedas on?“ küsisin ma ühelt möödaminejalt.

„Sellepärast, et petroleumi kusagilt saada ei ole,“ oli wastus.

„Imelik!“ mõtlesin mina: „Peaministri pörsalautade walgustamiseks on petroleumi, aga linna elanikkude jaoks ei ole! Asjad ei ole sugugi paremad kui meil Tallinnas.“

Toitlusministeriumis.

Teisel päewal läksin ma toitlusministri juure, ehk saan seal midagi paremat teada.

Toitlusminister Kauri oli just tulnud ja tema kabinetis ootas teda juba wabariigi pea-

piiskop Ööpik. Hakkas jutujamine, kauplemine, waidlemine, paberite allakirjutamine ja lõpuks saiwad peapiiskopile 24 p. räimi (sil-kusi) ministeeriumi aidast wälja antud, wabariigi waestele wäljajagamiseks.

Mina omas uudishimus tarwitasin juhtumist, et maad ja rahwaelu tundma õppida ja sõitsin silgukoorma otsas jällegi pealinnast wälja.

Kui suur oli aga mu imestus, kui walla-maja ehk waestemaja asemel silgukoorem peapiiskopi maja ette peatama jäi ja silgud piiskopi keldrisse peidetud saiwad. Wõib olla ehk antakse nad edaspidi waestele waimutoiduks, kuid nii kaua ma oodata ei läbenud.

Tusane, et ma oma reisult midagi paremat teada ei saanud tulin ma linna tagasi ja et oma meelt lahutada, hakkasin linna mööda uitama.

„Waatan kah, kuidas rahwas siin elab?“ mõtlesin ma ja piilusin siin ja seal aknast sisse. „Ohoh! Laua peal saia, seasinki, worsti, juustu, põrsapraadi, weinipudelid! Küll elawad inimesed siin hästi!“ Ja nõnda oli mitmel pool, kuhu ma luurasin, näha.

Ainult teisel päewal sain ma aru, et ma linna toitlusameti nossude ja nende onude, tädide, sugulaste ja sõprade akende all seisnud olin.

Mulle tõi wõerastemaja teener midagi kohwisarnast jooki ja musta kibedat, aganatega segatud leiba prukostiks.

„Kas teil siis tõeste midagi paremat saada ei ole?“ Küsisin mina.

„Ei ole, herra!“ oli wastus. „Niisugust leiba saame meie linna toitlusametist ja paremat meil saada ei ole!“

Ja mis ma eila õhtu nägin!!!

Rahaministeeriumis.

Rahaministeerium on teistest ministeeriumidest lahus ja teda Keisri uulitsa nurgal üles otsida, tegi mulle wõeras linnas palju tüli.

Aga oma külge loodud jonni pärast ei tahtnud ma seda asutust waatamata jätta.

Kui ma sinna jõudsin, oli juba keskpäew käes. Kõige tagumise akna juures istus pika kasuga isand ja paikaskasapid. Kuidas wiimaks selgus, oli see wabaminister Tangro ise — (räägitakse, et ta enne kingalappija olnud ja siis oli tema nimi Tangur, aga kes wõib siis kõik kohe uskuda, mis räägitakse).

Tema kõrwal oli weel teine „Noss“, kes alati raha luges, ministrile midagi kõrwa so-sistas ja jälle luges. See oli wabariigi kassa peawalitseja Märtisõnn. Tema olla wäga osaw rahamees. Riigikassasse sissetulnud wäljamaa raha annab ta osawusega juutidele heade prot-sentide wastu edasi ja kui juhtub kuldraha sisse tulema, siis peidab ta seda kohe oma taskusse, et see mitte kogemata riigi kassast ära ei kaoks. Rahawahetajate wastu ollakse wäga wastutulelik ja wõetakse wahetamise eest mõõdukalt tasu — umbes 50% — ega see nüüdsel kallil ajal palju

ei ole. Rahamaksjatest on ka mõnigi rahaluge-mise eest, iseäranis, kui maksja maalt oli, tasu maksma pidanud. Sellest selgub, et täitsa osa-wad rahamehed eesotsas on.

Peale selle on weel üks punase kits-habe-mega ametnik seal olemas. Ka näha, et suur noss on, igatahes suurem kui ta piip. See mees on kaugelt maalt wälja toodud — nähtawasti Saksamaalt. Suur kunstnik ja laulja. Hiljuti olla ta linna teatris kontserti annud ja laulnud:

Kefade tulleps tullep,

Lummi sullep, sullep j. n. e.

Et ta suur noss seal on, selgub weel sel-lest, et ta ministeeriumi kõrwalistest sissetulekuist osa omale saawat.

Riigi maksude walitsus.

Seal jolnud mul palju aega wiibida, sest mu kõht hakkas nõgisema, kui Pärna wabariigi pealinna paadepargi pingid pimedal õhtul. Sel-legipärest nägin ma selle lühikese aja jooksul, mis ma seal olin, kui wastutulelik seal maksjate wastu ollakse.

Tuli keegi isand sisse ja küsis, kui palju tal sissetulekumaksusid maksta on.

„62 marka“ (seal on ka margad) wastas temale asjaajaja.

Isand hakkas rääkima, seletama, pistis käe püksitasku, kus tal rahakott oli ja wiimaks sel-gus, et tal ainult 8 marka maksta oli.

Wäga wastutulelik!

Kell hakkas juba 3 saama. Kõht oli tühjaks läind kui Pärna wabariigi pealinna kassa, kus aasta jooksul terve miljon läbi seedinud, ja ma rut-tasin wõerastemaja tagasi, et midagi süüa saada.

Aga tee peal hakkas mind wanapagan kiu-sama ja mul tuli himu keha ja hinge karastuseks wäikest pitsi wõtta. Kust aga saada — wõeras linn!

Seal tuli mul wäike mees, paksu ümmar-guse kõhuga, peenikeste teiwajalgade peal tui-gerdades, wastu.

„Wabandage, ma olen siin wõeras, kas teie ei wõiks mulle juhutada, kust ma tipsu saaksin. Ma olen teel wististe külma saanud ja . . . ehehehe!“

„Miks mitte — heameelega. Kui teie esi-mest sorti samogonni tahate, siis minge linna teatri puhwetipidaja juure, kui teist sorti, siis Pariisi wõerastemajas ja kui kolmandat sorti, siis Lusti söögimajas, silla juures,“ oli wastus.

„Ma tänan teid! Aga kellega oli mul au? Nagu näha, tunnete linna wäga hästi ja ka tar-wilikka hallikaid.“

„Kes siis selles asjas parem wõib teada kui mina? Ma olen selles linnas napsi-kontro-löör ja pean iga uue saadetuse headuse ametli-kult ära proowima.“

Ma tänasin weel kord ja läksin linnateatri poole. Teel tuli mulle meelde, et seesama meheke mulle esimesel päewal ka wõerastemaja juhatas.

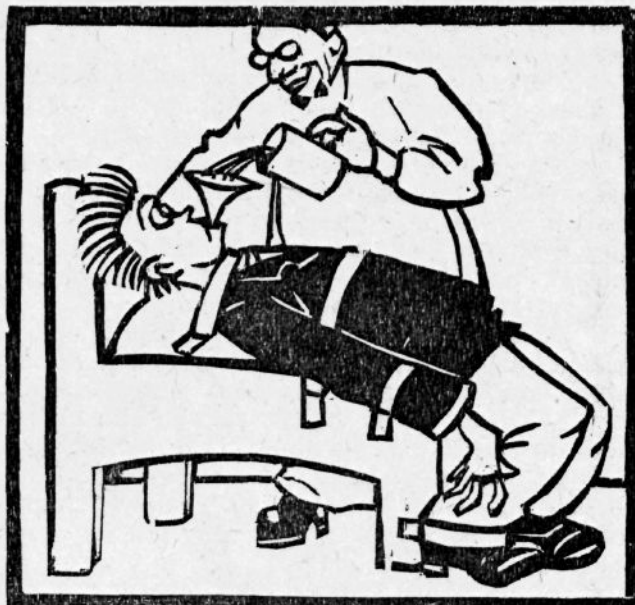
Kaltsu Kaarel.

Uued

Et meil praegu alles wäga palju tsaariaegseid karistusi kurjategijate nuhtluseks tarwitakse, see aga iseseiswale riigile

Selle asemel, et kurjategijat eluks ajaks sunnitööle saata, wõiks teda pooleks tunniks posti külge siduda ja ta mina ette toituswalitsuse Daanimaalt tellitud hapu heeringas riputada.

Selle asemel, et inimest määramata ajaks wangitorni heita, wõiks talle pool toopi seda piima, mis lastele antakse, kurku walada. Mõju oleks palju suurem.

Nädalised samogonka salmid.

Gori.

Näe, wäikstel koertel korwid peas,
et ei saaks hammustada nad,
kuid suured — kui te seda tea's
kõik wabalt ümber jooksewad!
Kui waene näppu „karastab“
ja kuskilt penni warastab,
siis pannakse ta kohe puuri,
sest rikub, sõge, ju kultuuri!
Kui aga mõni „nossu“ mees
on segases püün'd kalu wees
ja riigi kasust kaunikse
wõtn'd omale protsendikse,
siis öeldaks: „ah, eks eksida
wõib iga surelik, ja, ja!“
Kuid „demokraatlisem“, et see
näeks wälja igal' ühele,
siis kohtu asi antakse
„noss“ päewaks puuri pandakse,
kuid kohe wälja lastaks' ta —
ta kautsjoni maksnd — aha!
Ja jälle waba ta, kui tuul
ja kelmilt muigab raswas huul —
ta jälle töötab hoolsasti,
kautsjoni uut loob aegsasti! . . .
Mis? . . . Ah, direktor Wäljamäe,
kes ükskord ajas wälja käe? . . .
Noh egas ta wist wälja jäe,
ei ilus küll see wälja näe? . . .

Kuid mine tea, mine tea —
ega ma ei ole riigi pea!

*

Korteritest puudus suur
seda teatab ka Estur.
See on kriminaalne paha,
mis küll kaduda ei taha.
Kustub suwe soe ja ilu
põõsa all ju päris wilu,
Kingsepp muutub mureliseks,
tuleks küll kaasüiriliseks
mõne willakandja juure,
kus de facto ja de jure,
kuid see üüri seadus see,
kinni paneb selle tee!
Walge kaart ka pealinnast
weab end, kui kinnast
sinna taha Narwa kanti,
kus pole seda kortri janti,
ersats Petrograd seal ka
on hotelli näol, ja, ja!
Paljud aga, kes siin ilmas
mõnele on puruks silmas,
maksuta „semländkad“, saawad
kuhu igawesti jääwad.
„Lindudel“ on laiad „puurid“
ja kõik muud „komandantuurid“
palju „staapa“ ja „büroosid“,
kus wõib mööda saata öösid.
Kas ei saaks nii ääri-weeri

karistused.

just väga kohane ei ole, siis paneb „Meie Mats“ ette järgmisi karistusi kul täiesti algupärasid, tarwitusele võtta.

Kurjategijat, keda ükski wangimaja parandada ei suuda, tuleks Wirusse lahti lasta ja seal tehakse talt wile minuti jooksul mõistlik mees.]

Selle asemel, et kurjategijat maalt välja saata, tuleks ta lõunasöögiks mõne toitluswalitsuse ametniku juurde wiia ja pealt lasta waadata, kudas ja mida see sööb ja see mõjub paremini, kui kõik muu.

neid „paleesi“ sekwestreeri?
Wõi ehk toowad riigil kasu,
õigustud on nende asu?

*

Lapsed, kes jäänd ilma kingist:
sokulaadist, onu singist,
wõiwad hõisata nüüd laialt
nilpsata keelt magus maialt:
waimutoitu head ja tõsist
ja nii väga mitmekesist
hakataks neil warsti andma,
sundusliselt kõhtu kandma.
Ei seal ette tule pahet,
sest seal pole mingit wahet —
olgu rikas olgu waene
ühesugune on aine:
kosmografilised sprotid
emakeelised kompotid
Wene keele blinnid suured
ajaloo kotletid toored,
Prantsus keele wermishellid
fiisika biskwiidid hallid,
matematiline manna
joonistuse samagonna!
Toit on hea ja pettust nau,
sest et kokaks on Kartau!

*

Seniajani, kui sina
wärwi tahtsid oma nina
arstil maksma pidid hästi

enne kui sa said „ballasti“
ehk sul oli mõni „nõbu“,
kes wõis teha seda lõbu,
et sull' orderi tõi kätte
ja sa näitsid selle ette,
said siis piiritust sa kohe,
ja sul süda oli tahe!
Nüüd, kuid armsad riigiisad
awawad kultuuri pesad,
et sa saaksid tülist lahti
ja ei pruugiks palju jahti —
ole sa woorimees, torgohwka
igas kuus saad sorokohwka!
Samagonn läeb wälja moest,
pole saada ka linna poest,
sest see on ersats, — kultuura
ajada wõib aga juura
kui tal pind on aus ja tugew
igapidi hea ja mugew.
Ja kui meie kehakoda
omandab kultuuri toda
siis ehk lubad tiputaat,
et meil antaks terve waat.
Ja Europa imestagu,
et meil on nii wahwa magu:
ära neelab — heldekene! —
iga asja, mis on Wene:
olgu see siis kommunismus,
ehk eht tsaari spiritismus!
Ja siis weel paar liitert juure
ja Euroopa toob de jure!

„Jänese“ õhkamine.

(Ballad.)

Kord metsa wilus wiitsin aega
ja wõsastikus luusisin,
lõin puudelt oksi püssilaega,
kõik urkad läbi nuusisin.
Seal akki wilksas põõsas jänese
ja kargas hüppel wallatul,
Ma püssi loksul palgel pannes
siis kärtsu tina andsin tal.
Ma jooksin sinna — kuid oh nali!
jäin kõwaks ma kui kuiwand oks,
Sest põõsast kostis kisa wali:
„Mu wäike koerake, mu Poks!“
Ja kõwer piiga wiha tujus
mu nina ette kargas siis,
ja turjale mul rusik wajus —
see oli alles üks sürpriis!
Ma wabandama ennast tõtsin,
et, preili, asi nii ja na,
ta soonelise käe siis wõtsin
ja suudlesin siis õrnalt ka.
Ta kaela hakkas mul siis hellalt
ja surus rinna rinnale
ning sõnas: „noh, siis hea küllalt,
teid wõtan ma siis omale!“ . . . . .
Nüüd elame me abielus,
pean saba liputama ma,
mul hing on nukker, süda walus
ei elust enam lõbu saa!
Ja nüüd ma kolan metsa wilus
üks soow mul elab rinna sees:
„Oh, küll see oleks tõesti ilus
kui mõni mõistlik jahimees
mind peaks nooreks jäneseks
ja tina oaga nalja teeks!“ — y!

Uskumata sõnumed.

Hiljuti leiti ühest wäiksest linnast ametnik, kes kümme minutit ametis on olnud, kuid kopkatki raha kõrwale ei ole toimetanud ega altkäemaksu wõtnud.

Eesti Rahwa Museumile on ajalehe eksemplar saadetud, mis Wabariigi walitsuse ajal wälja antud ja kus ühtegi rida tsensuri poolt maha tõmmatud ei ole.

Mihkel Ostrat on artikli kirjutanud, kus kordagi sõnu „mainitud“ ja „ses suhtes“ ette ei tule.

Pühapäewal Pärnus „Endla“ saalis äräpeditud pidul ei ole ühtegi joobnud „wõimukandjat“ olnud.

Eelwiimane Asutawa Kodu koosolek on punkti peal wäljakuulutatud ajal alganud.

Tallinna „meiereis“ on pooltoopi wõltsimata lehmapiima leitud.

Lastekaitse on kõigile waastele lastele, kes seni ilma kingituseta jäänud, terve kohwioa kinkinud.

On seadus wasiu wõetud, et kõikidelt „linnukeste“ pidajatelt kümnetoalised korterid ära wõetakse ja elanikkudele tarwitada antakse.

Kõik pangad on otsuseks teinud igas kuus kerjajatele 15 penni annetada.

Kantseleides, büroodes ja soojadel kohtadel istuwad onupojad kawatsetakse liinile saata ja nende asemele need wõtta, kes juba sõjawalu küllalt maitsta saanud.

Juudid wõetakse sõjateenistusesse.

G o r i.

Arwamised sügise üle.

Pangapidaja: Sügis — see on wõlgnik, kel nägu ilmast ilma pilwes ja kes ainult peenikese raha wihma piisutab, kellelt aga kukunagi ei saa kulda . . . . päiksekiirelist.

Luuletaja: Sügis — see on äraneetud paberikorw, kes kõik paremad mõtted ja palawad waimusünnitused külmawereliselt ära häwitab.

G ü m n a s i s t k a: Sügis — see on kui kooliõpetaja, kes küll armastust awaldata, kuid siiski „tüki“ mitteteadmise korral 1 — tunnistusele paneb.

Wiru pupe: Sügis — see on neeger, kes sulle palju lõbu sünnitab, kuid lõpuks kõige täiega kinni pistab.

A r s t: Sügis — see on looduse nohuhaijus, mida wõimata ära arstida.

N a i n e: Sügis — see on üks igawamatest armuromaanidest — romaan oma mehega.

M e e s: Sügis — see on wiriseja ämm, kes ainult müristab ja wälku lööb.

Õ p e t a j a: Sügis — see on auto, mis porilompi kinni jäänud.

M i n i s t e r: Sügis — see on portfell, milles paragrafid kopitama läinud.

M i i l i t s a m e e s: Sügis — see on samagonka soru, milles üle poole wett.

T o i t l u s a m e t n i k: Sügis — see on halwaks läinud konserwi purk.

R a h w a s a a d i k: Sügis — see on maaliitlase wesine kõne.

J u u t: Sügis — see olema üks wegga halb jeshehwt.

— y!

Landeswehri kull ja Läti lammast ehk hirmus ultimatum.

Lätlane: „Kuule, kuradi_kulli_näru, kui_sä nru lammast küünte wahelt lahti ei lase, siis . . . siis . . . sõiman ma_su_naha täis!”

Meie „ajakohased“ pidud.

(Kino üleswõte.)

Wiimasel ajal on tekkinud pidusid, kui seeni sooja wihma järele. Tehakse reklamet, esitakse algupärasemaid näitlejaid, pakutakse „ennesõjaaegsetest einelaudadest“ wanaaegseid

weine, maiusi, seatakse eeskawa lõppu meelitawa „tantsu“ nimi ja publikumi woolab kokku, kes õiguslisel teel, piletit lunastades, kes iga-suguste sala „kriuketega“, milleks tihtipeale wõltsitud piletid ja muid sarnaseid „wõtteid“ tarwitakse.

Aga pidule peab sama.

Eeskawa waadatakse hoolimatalt ja igasuguse kätsemisega, waatamata korrapidajate märkustest.

Tantsu ajaks koguwad naisterahwad end garderobesse, lokiwad ja kammiwad juukseid ning ajawad kustumatta lupja põskedele. Meesterahwad lähewad puhweti, wõtawad paraja „kilgi“ pähe ja siis hakkab alles päris pidu.

Tantsitakse, wiiakse naisterahwaid einelaua juurde, „trimbitakse“ üheskoos „kangemat“, suitsetakse paberosse ja tehakse määratumat kisa.

Paberossisuitsust ja lämmatawast tolmust täidetud saalis keerduwad pöörased paarid, waltsi unistawate helide saatel. Naisterahwad seisawad seina ääres, ahneid pilke „kawaleeride“ poole saates, oodates saatuse poolt „oma“, kes wiiks puhweti, kes ostaks Mannile „torti“ ja limonadi . . .

Ja niisugused on meie pidud, niisugused pöörased . . . Pidud, wiin ja tants. . .

Tants, wiin ja pidud, — need on meie nooresoo ainsad püüded, need on meie nooresoo tulewikuwaated! Ja . . . pidud, wiin ja tants . . . pöörane tants . . .

Nii, nii . . .

Leon Hart.

Mõtted eeltulewal talweööl.

Dramatiline siurung.

(Wiisil: Sõida ruttu . . .)

Öö mu aknast sisse sihhib,
tuhat silma peas tal,
unegi ta silmist pühhib
tondi näol muigawal.
Pole puud ja pole eli —
leidsin laest jääpurika,
linnakell löi alles neli
juba kobi magama.

Öö on sõnakehw ja waikne,
muinasaegne nõidus ta —
öö on hiiglane, kes pime
magab raske unega.
Unes näeb, et linnaaitas,
silmi teeb tal õliaam —
kaugel silmapiiril näitas
rusikat elektri jaam!

Öö sind püüab, sa ei saa aru
isetegewus sul kaob —
nagu töötaks hiigla maru,
takistusi kaela laob.
Alguses küll oli kahju —
külmeta ja külmeta . . .
lõi weel kord, ja rändas ahju,
seinalt tunninaitaja!

Öö sind murda küll ei soowi
nii tillukene oled sa,
ainult hirmuga teeb proowi
kas sa suudad kannata.

Wõeras wõti lukkus keeras —
wargad sisse hiilised,
wiha nende wastu tärkas,
kes püssid rekwirerisid!

Öö nii tumedalt sind uurib.
pilgud ihusse sul lööb —
kriiskawalt ja wõikalt puurib
julguse sust wälja sööb!
pead käima kikkiwarwul, —
kui sa otsid „miilitsat“
muidu pimeduse warjul,
harwa, kui ta kätte saad!

Siis saad aru, öö sind wõitis
sidemed on sügawad —
lõpuks sulle külge köitis
unenäud nii ilusad!
Unes näed; — Uluotsa talus,
Ast ja Strandmann waidlewad,
mõtled, — süda nukker, walus,
mida „nemad küll kütawad“!

August Brawó.

Ametlik osakond.

Kirjawastused saadetud ja saatmata telegrammide peale.

Pealinn:

„Lennuki“ madrus. Te saadate meile luuletuse, mis järgmiselt käib:

Must kapten.

Mööda Wiru okeani,
kui ujud wahel sa,
naed kafé-restoraani,
kus lauldaks trullalla!
Seal maru möllab, mässab
lööb wälku, müristab,
seal „liblik“ madrust tüssab
ta purjud käristab.
Kuid wahel, kui ju pime
Must kapten ilmub siis,
Pampussa on ta nime,
tal taskus paradiis.
Ta wiskab ankrusisse
ja masti püsti sääb,
ja sinna skääridesse
siis hommikuni jääb.
See — kuulus naiste rööwel,
neilt rööwib elu ta,
ta keel on just kui hõowel,
kui naaskel hammas ka,
Üks pauk ja plagu mastis,
mis werest punasem
ja kõhu kindlas kastis
lööb loksuslika leem.

See on kena epistel, kuid saatke ta parem ekspressiga „Tallinna Teatajale“ — sinna passib ta ikkagi rohkem kui meile.

Wäljamaalane Tallinnas.

„Waadake, mister, see torniga maja on see linnanõunikude ühis-õomaja . . . ja sealt nurgast algab Wiru wäerind . . . kuid sinna ei maksa ilma soomusautota minna — fapitakse kõik soomus seljast maha!„

Merewäelane Juh an Kajut. Kui me ei eksi, siis käib teie luuletus nii:

Mul oli kord üks mamsel
nii tüse kui poombramsel,
tal kõrwad nii kui tüürid
ja juuksed — purju nõörid,
tal silmad kui kompassid,

käed nagu wettind trossid,
tal nina nii kui ankur,
köht just kui söepunkur,
kui suitsund korsten suu,
keel nagu mastipuu,
ta jutt kui maru mürin
ja naer kui kõue karin.

Kui õõsel kaisutas mind ta
Siis mehehädas olin ma!

Pole wiga, armas seltsimees, ega minugi eit parem ei ole, aga kellele ma sellepärast kaebama lähen. Ja mis te sest mehehaigusest nii kardate? Wõi loodate ehk mereministriks saada?

Paljud plikad, preilid, daamid, mademoisellid, neiud, tütarlapsed, madamid, prouad, naised, eided ja teised „sabakuue“ kandjad: Te süüdistate Matsi, et ta kõik teie mustad wigurid walge ette toob. Kirute ja sõimate teda ega taha talle ühetunnistki mesinädalat lubada. See on küll kriminaalne situatsioon, kuid Mats sellepärast meelt ikka ei heida ja end keskühisuse piimatilgaga tapma ei hakka. Waid ta pingutab püksirihma ja wihub edasi, wihub edasi, seni kui te oma teguwiisi parandate ja omad rumalad wigurid jätate. Mats ei ole mitte mõni neeger, kes teid sööma hakkab, waid ta hammustab ainult pilkehambaga natuke koorukest ja kui see ei peaks aitama, siis . . . noh siis leiab ta juba teise abinõu, et teid ärawõrutada igasugustest „mustasajalistest“ ja silma wiskama sundida Eesti poisi peale. Kuid seni laske aga edasi, täie auruga laske aga edasi, kuni bensiini jätkub ja kui see lõpeb, küll siis wanawara museum teile paraja paiga leiab!

Tallinna kodanik. Te kirjutate: Kõigile Tallinnasse sissesõitjatele tahetakse sissesõidu maks peale panna. Kas ehk sellepärast see suhkur nii kaua sissesõitmiselega wiiwatabki.

Wäga wõimalik, wäga wõimalik! Ja kui ta sisse on tulnud, ega siis weel asi nii ei jää — siis peab ehk sissetulekumaksu ka maksma! Kuid niisuguse kibeda asjaga ei ole suhkur sugugi harjunud!

Sõdur: Te küsite, miks juuta sõjawäljale ehk Palestiinasse ei saadeta? Armas laps, kui juudid ära saata, kes siis meie sisemist fronti pidama jääwad? . . . Какъ вы думаете?

Ja siis — te kirjutate paljudest ilusaist asjust, kuid kahjuks ei saa me seda awaldada, sest see wõib terwisele kahjulikuks saada. Miks ajalehed mõnda wäeosa kiidawad ja teisest sõnagi ei lausu, me ei tea. Meie arwates on iga sõdur, olgu ta Soomusrongilt, Kalewi malewast, ehk kust tahes, ühesuguse au ja lugupidamise wäärt.

Prowints.

Paljudele kirjajaatjatele: Tarwitamata jäänud kirjatõid me tagasi ei saada ega alal ka ei hoia, sest korteri puuduse pärast on see täiesti wõimata. Meie Mats.

Mälestusesalmid tähtsate meeste portfellidesse.

(Mõtteta riimid.)

Uluots.

Tal tüse kael ja jäme wats, — saaks riigi kojalt uluots, kuid wäike wigur on siin sees: Ta matsil wihma laseks läbi ja warjaks vonne, nende käbi!

*

Teemant.

Sa oled Eesti meeste mant ja Eesti krooni sees teemant, kuid wäike wigur on siin sees: See kiwi ainult vonnil kallis, kuid matsil aine kallim tallis!

Wariatsioon:

Kui näen ma tukkuma Teemanti siis hüüan kohe: „hei, tee mant!“ siis loen su näolt: „ma ei tee mant, sest see ei satu Vaterlandi!“

*

Tõnisson.

Tõnissoni kõne on eht jaanituli, kuid: see komme wanasti, wist Saksast meile tuli?

*

Raamat.

Ta on paks ja kõhukas, kui mõni wana raamat, mis wõiks pealt näha huwitada isegi wa Dalai-lamat. Lööd aga lahti, krimpstatud siis mokka — kiri kulund seest ja täis ta ainult raswaplekka!

*

Ast.

Mul näib, et seltsimees K. Ast on nagu kandiline kast — sest kõigi põlde kastab ta ei jäta ühtki kastmata!

*

Kruus.

Inimene mullast walmistatud, kruus aga sawist sünmitatud — mulda ei söö ükski mait, sawi aga hundi toit!

*

Rei.

Riigi laewal masti pole — ei, kuid on siiski ilma purjedeta rei!

*

Strandmann.

Sa oled nime järel rannamees, kuid katsi ujuda ka korra wees! Wõi hoiad sa ehk sellepärast kaldal kannad, et arwad — kuldsed on kõik rannad?!

*

Poska.

On ka juuta, herra Poska,
kesse Juudi keelt ep oska!

*

Wilde.

Mis wõib teha ära Wilde
kui nii helde
on Mathilde?

*

J ä r m a n n.

Taadirita kõnna, kõnna,
Manni jalg tegi wõnna, wõnna! Gori.

Wäike entsüklopedia.

A r m a s t u s — see on krempel, mis kõik kümme käsku unustama sunnib.

M u s u — see on käsiraha, mis kindlustab, et suurem summa tulema saab.

B a l l e t — see on tants, mida mehed peale mesinädalaid õppima hakkavad.

S a r w e d — see on kõige modernsem abielumehe peaehe — ainukene kroon, mida demokraatia purustada ei suuda.

T ä n u — see on 1000-margaline wõlakohustus, mis ametnikule kiire asjaajamise eest antakse.

J o o k s — seda toimetakse siis, kui wabariigi ministeriumides asju waja ajada.

A l t k ä e m a k s — see on wana regime jäanus, mida iga uus riigikord heameelega omale peaseaduseks wõtab.

W i i n — see on asi, mille pärast panketidid peetakse.

W a r a s — see on inimene, kelle hea käekäigu pärast kõik paragrafid ära on kaotatud.

A j a l e h t — see on parun Münchauseni ausammas.

R i i s u m i n e — see on rahwuswaheline religion, mida igaüks heameelega walmis tunnistama.

R a h a — see on materjaalne seisuse titel.

A r s t — see on surma wälisesitaja.

W õ l g — see on kadunud noorus, mis ialgi tagasi ei pööra.

R i i d — see on parlamentaarne seaduse-tegemine.

S u l i — see on diplomat de facto.

I d i o t — see on inimene, kes kõik usub, mis erakondade kihutuskõnelejad walimiste eel talle hambasse puhuwad.

P e t t u s — see on kõrgem riigikunst.

K a s s a — see on see keelatud puu, mille wilja igaüks maitseda ihkab.

Ü l e m u s — see on järgmiste sõnade kehastus: „Lõuad! . . . Tõbras! . . . Tattnina niisugune! . . . Waat' et ma su nahka palawaks ei küta!“

U h k u s — see on komandandi haigus.

P a r t — see on ajalehe toimetaja waimutoit.

L a t e r n — see on kustunud uulitsaarmastus.

Poes.

— „Ma küsisin paberossa ja teie olite andnud mulle hapukurka. See on si. . .“

— „Lubage, kas teie siis kohe aru ei saanud?“

— „Olen wanem militatsioonäär! Palun wai- kida Ma wõin protokelli teha, mul on paberid taskus. Niisugune lohakus . . .“

— „Wabandage, siin oleme mõlemad süüdi!“

— „Mina mitte, mul on paberid Ma olen . . . ma ei eksi . . . olen wanem militatsioonäär!“

Kah kriitika.

— „Noh, kuidas pidu läks?“

— „Halwasti! Kõik koogid jäid järele. Limonadi läks ainult 1½ korwi“

Lapsesuu.

— „Mamma, millal kurg siis omale poegi muneb, kui ta alati ikka meile wendi ja õdesid toob?“
H e i n o.

Sõduritest.

W. a. „Meie Matsi“ toimetetus.

Palume Teie lugupeetud lehes meie wäikestele ridadele ruumi:

Terwitame kallil kodumaal wiibiwaid noori neiusid ja soowime nendega kirjawahetust tulewase tutwuse kindlustuseks: Hans Lembit, Mihkel Wambola, Peeter Lennok ja Elmar Kalew.

Adr.: Tegew. wäes, 4. liikuw park.

Wäga austatud „Meie Matsi“ toimetetus.

Palume teie lugupeetud lehes järgmistele ridadele ruumi lubada.

Haritud neiud, kes kõigewähemalt 3 kohalikku keelt mõistawad, tarwitage juhtumist!

Terwitame teid tuleliinilt ja soowime teiega kirjawahetust abielu otstarbeks.

A. Lüüs, Ed. Torm, W. Janson, Dr. M. Neumann, R. Pelstok, A. Tuwi.

Adress: 5. Rakwere jalawäe polk, 12. rood, 4. rühm.

Raske töö.

Diplomadid: „Pagan võtku! Me otsime küll kõigest ihust ja hingest seda rahuingelt aga ta on meie eest enese nii ära peitnud, et kõik meie waew asjata on!”

Kontsert büroo „LYRA“.

Tallinnas, Waksali puistee nr. 14, krt. 2.

Wõtab tellimisi vastu ja muretseb:

Näitemängud, sooloettekanded, laulude tõlked, naljalaulude tekstid (soovi peale ja walmis), orkestreerimist, komponeerimist ja muud töid sellel alal.

Suur walmis naljalaulude kogu nootidega klaveri ja orkestri jaoks.
Wäljamaalt muretseb nootiseid, mänguriistu, üksikult ja kogu orkestrite jaoks.

Wõtab mänguriistu müümiseks komisjoni peale.

Maa seltsidele suur abi ja tugi eeskawa korraldamises.

Tellimise peale: Katkendid ja soololaulud Eesti sõnadega moodsatest operetidest -- klaveri ja laulu noodiga.

Kõige muu üle büroost lähemalt.

Wastuse jaoks: kirjamark.
Juhatuse kõnetunnid: kella 3—6 p. l. Juhatus.